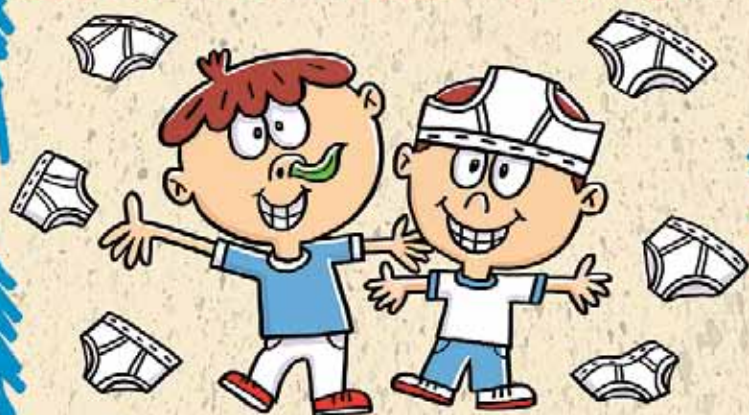

MAIŠTINGIEJI BROLIUKAI

„PRUNKŠTĖJŲ PUOLINAS“,
„APATINKELNĖS“,
IR GYVENIMO PASLAPTIS

MARY AMATO

ILIUSTRAVO ETHAN LONG

PIRMAS SKYRIUS

Suvalgyk savo šparagines pupeles

Aš, Vilburas Maištingasis, žaisdamas „Prunkštėjų puolimą“ atradau gyvenimo paslaptį.

Tai kokia ta gyvenimo paslaptis? – paklauskite jūs.

Geras klausimas. Tuoju jums išklosiu.

Tačiau pirmiausia leiskite jums papasakoti apie „Prunkštėjų puolimą“. Tai vienas iš daugelio mano sugalvotų žaidimų. Man labai sekasi galvoti žaidimus. Vieną dieną planuoju apie visus savo žaidimus parašyti knygą.

O kai parašysiu, turėsite ją nusipirkti, antraip kaipgi juos žaisite, o aš užsikalsiu gražaus pinigų.

Ypač mėgstu galvoti žaidimus, tinkamus vakarienės metui, nes labai nuobodu vien sėdėti ir nieko daugiau neveikti, tik valgyti. „Prunkštėjų puolimas“ – puikus žaidimas prie vakarienės stalo. Štai kaip jis žaidžiamas. Prieš prasidedant vakarienei, susitarkite su savo priešininku, tarkim, broliu. Tik nesakykite suaugusiesiems. Per vakarienę pasistenkite prajuokinti priešininką – ir tik tada, kai jis geria pieną. Tiesą sakant, juoktis jis turi taip smarkiai, kad pienas ištrykštų pro nosį. O tai reiškia, kad jis turi prunkšti. Tuo metu jūsų priešininkas irgi stengsis priversti jus prunkšti, taigi būkite plačiai išplėtę akis, sučiaupę burną ir suspaudę šnerves.

Kaip tik praėjusį vakarą aš ir mano brolis Orvilas žaidėme „Prunkštėjų

puolimą“. Pirmąsias kelias minutes vienas į kitą nežiūrėjome. Ir nepalietėme savo pieno. Tik valgėme makaronus ir spoksojome į mamą, tarsi ji būtų pats įdomiausias dalykas pasaulyje.

Tačiau aš jau sukurpiau planą. Akies krašteliu stebėjau Orvilą, kad užklupčiau, kai jis praras budrumą.

– Šiandien desertui šokoladinis pyragas, – pranešė mama.

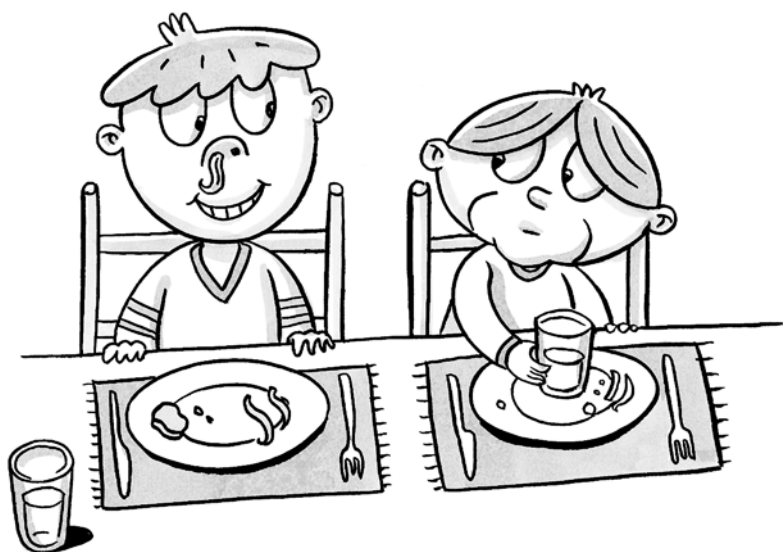
– Skanumėlis! – apsidžiaugė Orvilas ir ištiesė ranką prie pieno. – Ar galiu suvalgyti du gabalus?

Pagalčiau sulaukiau savo progos. Ap-simečiau, kad ketinu išsipūsti nosį, tačiau iš tikrųjų įsikišau į dešinę šnervę šparaginę pupelę.

– Orvilai, – ištariau įprastu balsu, – prašau, perduok man druską.

Orvilas nugėrė didelį gurkšnį pieno ir padavė man druskinę.

Išsišiepiau kaip mutantas ponas Bulviagalvis. Orvilas pamatė man nuo

veido nukarusią šparaginę pupelę ir sugurguliavo. Truputis pieno nutekėjo jam smakru, bet jis nesusijuokė. Kol mama nepamatė, užsispaudžiau kairę šnervę ir išpūčiau nosį. Pupelė išskriejo ir šleptelėjo į Orvilo lėkštę. Pavyko! Jis nusijuokė ir iš nosies patiško pienas.

LAIMĖJAU TAŠKĄ!

– Orvilai Maištingasis, tai pasibjaurėtina, – subarė mama.

– Tikrai pasibjaurėtina, – sutikau aš. – Tau turėtų būti gėda, Orvilai.

O dabar suvalgyk savo šparagines pupeles. Jos labai naudingos.

Mama nužvelgė mane įtartinu žvilgsniu.

– Nuo kada pamėgai daržoves?

Paėmiau pupelę ir nusišypsojau.

– Labai mėgstu šparagines pupeles.

Orvilas sušnarpštė ir įspyrė man po stalą. Ir pažvelgė tuo savo „Tuoju-tauparodysiu“ žvilgsniu. Kaip trečiokas, jis moka puikiai vaipytis. Jo veido išraiška man priminė trečiają paršelį, dedantį ant ugnies katilą verdančio vandens vilkui. Jis buvo pasiryžęs priversti mane prunkšti per visą stalą.

Man reikėjo plano. Nusiminių pažvelgiau į savo pieną. Pilna stiklinė! Ir tada į galvą šovė nuostabi mintis. Jei galvosiu apie ką nors liūdna ir išgersiu pieną vienu mauku, turėčiau nesuprunkšti. Ir viskas bus baigta.

Bet apie ką liūdna? Įbedžiau akis į savo lėkštę. Pabandžiau įsivaizduoti,

ką reiškia būti vargše maža šparagine pupele. Koks apgailėtinas gyvenimas. Gulėti lėkštėje sviesto klane. Ir baigti dienas sužiaumotai dviejų milžiniškų dantų. Koks žiaurus likimas! Ar gali būti dar blogiau?

Greitosiomis ėmiau ryti pieną, buvo nelengva, nes kiekvienas raumenėlis kūne buvo įsitempęs. Ko Orvilas į mane spokso? Dabar jo proga. Kodėl neiškrečia kokio pokšto?

Rijau ir rijau. Ir jau beveik baigiau! Dar vienas gurkšnis ir pamatysiu stiklinės...

Stiklinės dugne gulėjo plaukuotas juodas voras.

– FUIII! – surikau ir apipurškiau pienu visus savo makaronus.

– Pričiuipau tave! – nusikvatojo Orvilas ir ištraukė iš mano stiklinės plastikinį vorą.

– Nesiskaito! Tai ne prunkštimas! Pienas ištryško man iš burnos, ne nosies.

Mama papurtė galvą, atrodė taip pat apgailėtinai kaip šparaginė pupelė.

– Kodėl mes negalime maloniai, kaip įprasta, pavakarieniauti?

Pažvelgiau į Orvilą. Šis pažvelgė į mane.

– Kam reikia malonios, įprastos vakarienės? – paklausiau šluostydamasis veidą į sportinius marškinėlius. – Mes norime staigmenų. Ir jaudulio. Ar ne, Orvilai?

– Bingo bongo, Vilburai. Ir dar vieno dalykėlio.

– Ko dar?

– Mes norime deserto.

Dabar nusijuokė mama. Ji su Orvilu ėmė nukraustyti stalą, aš likau sėdėti giliai susimąstęs. Šparaginės pupelės ant mano lėkštės bandė man kažką pasakyti.

– Orvilai, – sušnibždėjau aš, tempdamas jį atgal į valgomąjį, – regis, aš atradau gyvenimo paslaptį.

Jo didelės rudos akys pasidarė dar didesnės.

– Ir kokia ji?

Iškėliau šparaginę pupelę.

– Jei tik gulėsi kaip šparaginė pupelė lėkštėje ir lauksi, kol kas nors nutiks, gyvenimas bus be proto nuobodus, – ir numėčiau šparaginę pupelę atgal į savo lėkštę.

– Ar tokia ta gyvenimo paslaptis?

– Ne. Gyvenimo paslaptis – NEBŪTI šparagine pupele. Gyvenimo paslaptis – NELAUKTI. Gyvenimo paslaptis – *ieškoti* nuotykių.

– Kaip?

– O ką mes darome, kad vakarienė būtų įdomesnė?

– Žaidžiame „Prunkštėjų puolimą“.

– Teisingai! Kaip padaryti, kad gyvenimas būtų įdomesnis? Reikia susigalvoti tikslą. Nuspręsti ką nors padaryti ir tai įvykdyti. Tebūnie tokia mūsų taisyklė. Pirmoji Maištingųjų brolių taisyklė: gyvenkite taip, kad kiekvieną dieną įvyktų kas nors įdomaus. Pradėsimė nuo rytojaus.

– Ir ką mes darysim? Įsikišim į šnerves po *dvi* šparagines pupeles?

– Ne.

– Tai morkas?

– Ne, Orvilai. Mums reikia kokio nors jaudinančio tikslo. Nuotykiu, – ir man į galvą šovė mintis. – Sugalvojau. Mes sugausime nusikaltėlį!